

DİYORDU ÇANAKKALE

Çanakkale'ye gittim dün gece rüyamda,
Dağlar, taşlar dile gelmişti, konuşuyordu.
Şehitler ayaktaydı, kıyamda duruyordu,
"Sözlerimizi can kulağıyla dinle!" diyordu.

İngiliz'di, Fransız'dı, kimi yerde Anzak'tı,
Birleşip saldırdıkları küçücük bir boğazdı.
Cevat Paşa haykırdı, düşmana amansızdı,
"Geçemediler, geçemeyecekler!" diyordu.

Boğazın girişinde, Seddülbahir Kalesi'nde,
Göründü Mehmet Çavuş, küreği elinde.
Bozulmuş tüfeği ile göğsünde seccade,
"Vatanın taşı, toprağı benim!" diyordu.

8 Mart'tı, kapattı ışığını Nusrat Mayın,
Sabaha karşıydı, açıldı boğaza ansızın.
Düşman gemileri şaşkın, oldular darmadağın,
Yüzbaşı Hakkı Bey "Geçit yok!" diyordu.

Mecidiye Tabyası'nda durmadı şiddetli atış,
Seyit Onbaşı, o mermiyi namluya nasıl sürüş?
Ocean gemisi vuruldu, düşmanda başladı çöküş,
Koca Seyit "Vurdum onu, vurdum!" diyordu.

Seddülbahir'deydi Yahya Çavuş, çarpışıyordu,
Ertuğrul Koyu'nda bir destan yazılıyordu,
Kükürüyordu İngilizlere, hırs ile bağırıyordu,
"Bizim Gelibolu'ya adım atılmaz!" diyordu.

Gökte bir ışık oluştu, belirdi can melekler,
Yerde 57. Alay'dan kahraman askerler...
Mustafa Kemal haykırdı, inledi gök ve yer,
"Taarruz değil, ölmeyi emrediyorum!" diyordu.

Düşman gülleleri yağmur gibi yağarken,
"Allah Allah!" sesleri karanlığı yırtarken,
Mustafa Kemal vuruldu, yiğitçe çarpışırken,
"Saatime geldi şarapnel, iyiyim!" diyordu.

Şehitler seslendi, Ata'mızın ardından,
Kimi Arıburnu, kimi Conkbayırı'ndan.
Ellerinde Kur'an-ı Kerim, dillerinde vatan,
"Vatan sevgisi imandandır!" diyordu.

Kiminin eli yok; kiminde kol, bacak,
Ayaklarda çarık yok; yarı aç, çıplak,
Yaralı kafa, omuz, göz, çene, el, parmak,
Bir ağızdan "Vatanımıza feda!" diyordu.

Yorgundu Mehmetçik, hem hasta hem açtı,
Yediği yarım ekmek, içtiği şekersiz hoşaftı,
Oruç diye düşündü, iftarını imanıyla açtı,
“Açlık kalpteki inancı sarsamaz!” diyordu.

Hayatta kalabilmek için killi toprak yiyen,
Çamurlu suyu içerken bile şükürler eden,
Şehitliği en yüce merteye olarak gören,
Mehmetler “Toprak bize kefen!” diyordu.

Cephecekilerde ayrı cesaret ve kahramanlıklar,
Cephe gerisinde durur mu hiç sıhhiyeler, ulaklar?
Yaşlılar buldu kuvvet; erleşti ana, bacı, çocuklar,
Türk milleti bir ağızdan: “Vatan bizim!” diyordu.

Allah’a kurban diye koçlara bayram gününde,
Ailesine kurban diye gelin kızlara düğünde,
Kurban olsun vatana diye gençlere askerde,
Kına yakan analar “Allah’a emanet!” diyordu.

Dillendi Çanakkale, anlattı bütün olanları,
On beş yaşında evlatları, kınalı kuzuları,
Yetim kalıp babasız büyüyen tüm evlatları,
“Millet uğruna, sancak aşkına bunlar!” diyordu.

Bildin mi kimlerdir buralarda yatan?
Gurur duy Türk genci, onlar senin atan!
Töremiz der ki bize: “Kutsaldır vatan!”
Çanakkale, “Şehitler ölmez!” diyordu.

Çanakkale, tarihimizin en şanlı zaferi,
Çanakkale, haykıran şehitlerin gür sesi,
Çanakkale, her köşede bir asker nefesi,
“Çanakkale geçilmedi, geçilmez!” diyordu.